

Το Φεγγάρι έπεσε;

Θεατρικό Σενάριο
2023

by SearchingTheMeaningOfLife

25 Ιουλίου 2023

Θεατρικό έργο: "Το φεγγάρι έπεσε;"

by SearchingTheMeaningOfLife

Διασκευή βασισμένη στο βιβλίο
"Το φεγγάρι έπεσε" του Τζων Στάνιμπεκ

Ρόλοι:

Μόλυ: Σύζυγος του Άλεξ Μόρντεν, του πρώτου νεκρού πολίτη, από την εισβολή στην πόλη. Όμορφη, ανοιχτόχρωμη, νέα και με ήρεμη προσωπικότητα.

Άννα: Οικιακή βοηθός στο σπίτι του δημάρχου. Δυναμική και τετραπέρατη.

Υπολοχαγός Τόντερ: Ρομαντικός μελαγχολικός ποιητής, με υψηλά ιδανικά και πόθο για ιδανική αγάπη.

Τομ Άντερς: Ψαράς στο επάγγελμα. Καταζητούμενος ως αδερφός του Τζακ που τουφεκίστηκε για συμμετοχή σε βομβαρδισμό.

Ουϊλ Άντερς: Αδερφός του Τομ. Ψαράς επίσης στο επάγγελμα. Καταζητούμενος για τον ίδιο λόγο.

Όρντεν: Δήμαρχος της πόλης που έγινε η εισβολή. Διπλωμάτης και εξαιρετικά ικανός.

Δρ Ουίντερ: Ο γιατρός της πόλης και του δημάρχου. Σοβαρός, λογικός και αξιοσέβαστος επιστήμονας.

Φωτογραφία εξωφύλλου από τον GTsik

**Α' ΣΚΗΝΗ (ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΤΟΜΟΙ ΧΤΥΠΟΙ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΕΝΟΣ ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ
ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ ΜΕ ΜΟΝΟ ΦΩΣ, ΜΙΑ ΛΑΜΠΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΜΕ ΜΟΝΟ
ΚΑΤΟΙΚΟ ΤΗΝ ΜΟΛΥ ΝΑ ΠΛΕΚΕΙ. ΓΥΑΛΙΑ, ΒΕΛΟΝΕΣ, ΨΑΛΙΔΙ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ.)**

Μόλυ: Ναι; φώναξε.

Άννα: Εγώ, η Άννα είμαι άνοιξε.

(Γλίστρησε μέσα γρήγορα, σα να 'ταν εξασκημένη να περνάει γρήγορα μεσ' από τις πόρτες και να τις ξανακλείνει πίσω της.)

Μόλυ: Καλησπέρα, Άννα. Δε σε περίμενα απόψε.

Άννα: Καλησπέρα Μόλυ.

Μόλυ: Βγάλε ολ' αυτά που είσαι κουκουλωμένη και κάθισε να ζεσταθείς. Κοκκίνισε η μύτη σου από το κρύο.

Άννα: Οι φαντάροι φέρανε νωρίς το χειμώνα.

Μόλυ: Ωραία που τα λες! Αχ, μόνιμος χειμώνας για λίγα κάρβουνα της γης!

Άννα: Όχι εγώ, ο πατέρας πάντα έλεγε πως ο πόλεμος φέρνει κακοκαιρία ή ότι η κακοκαιρία φέρνει πόλεμο. Δε θυμάμαι ποιο από τα δυο.

Μόλυ: Και ο χειμώνας μόνιμος και το φεγγάρι παράξενο. Να κοίτα το! Σα λίγο πιο χαμηλά... σα να μην κουνιέται... σα να σταμάτησε τη ρουτίνα του και δαύτο σαν κι εμάς.

Άννα: Τώρα που το βλέπω σα να 'χεις δίκιο!

Μόλυ: Βγάλε αυτά που φορείς κι έλα κοντά στη σόμπα.

Άννα: Δε μπορώ. Έρχονται.

Μόλυ: Ποιοι έρχονται; Οι στρατιώτες;

Άννα: Όχι καλέ, αυτούς τους γκρινιάρηδες τους ξέφυγα.

Μόλυ: Μπράβο Άννα! Πώς τα κατάφερες;

Άννα: Ευτυχώς το ποδοβολητό της αρβύλας τους είναι βροντερότερο από τον άνεμο και κρύφτηκα στο φράχτη σου.

Μόλυ: Καλά που φοράς άσπρα. Έγινες ένα με τον χιονισμένο τοίχο.

(χαμογελούν αμοιβαία)

Μόλυ: Τα ποδοβολητά τα ακούω κι εγώ όταν πλησιάζουν. Γκρίνια όμως γιατί;

Άννα: Άσε, όλη την ημέρα μίρλα και μιζέρια.

Μόλυ: Ε, αυτό δεν το περίμενα.

Άννα: Γιατί παρακαλώ;

Μόλυ: Γιατί είναι κατακτητές. Είναι νικητές.

Άννα: Καλές οι ταμπέλες αλλά κουράστηκαν. Τους ακούω και τους νιώθω εγώ.

Μόλυ: Μαρή πού τους ακούς; Πως;

Άννα: Στο Δημαρχείο που καθαρίζω. Εκεί κοιμούνται ακόμα.

Μόλυ: Και τί λένε;

Άννα: Για φίλους και συγγενείς που τους αγαπούσαν. Νοσταλγούν ζεστασιά και αγάπη.

Μόλυ: Λογικό!

Άννα: Γιατί ο άνθρωπος μπορεί να 'ναι φαντάρος μονάχα για τόσες ώρες τη μέρα και μονάχα για τόσους μήνες το χρόνο. Λαχταρούν να ξαναγίνουν άνθρωποι. Λαχταρούν κοπέλες, πιοτό, μουσική, γέλιο και άνεση.

Μόλυ: Πολύ φιλοσοφημένο αυτό που λες.

Άννα: Αχ, όταν κοπούν αυτά, γίνονται ασυγκράτητα λαχταριστά! Θέλουν την μαμά τους.

(χαχανητά)

Μόλυ: Εσύ θα μου πεις πως μας φοβούνται κιόλας.

Άννα: Καταντήσανε να σιχαίνονται τον τόπο που κατέχτησαν.

Μόλυ: Α, μπα!

Άννα: Είναι απότομοι με το λαό, και ο λαός είναι απότομος μαζί τους. Σιγά - σιγά άρχισαν να νιώθουν κάποιο φόβο, ένα φόβο που δε θα περάσει ποτέ, που ποτέ δε θα χαλαρώσει, ένα φόβο που κάποια μέρα θα τους σπάσει το ηθικό και θα πάρουν τα βουνά κυνηγημένοι σαν λαοί, επειδή εμείς δε χαλαρώνουμε ποτέ το μίσος μας.

Μόλυ: Μίσος ναι. Δεν σταματήσαμε ποτέ να τους μισούμε.

Άννα: Νιώθουμε ελεύθεροι άνθρωποι βλέπεις.

Μόλυ: Ναι, Άννα μου και οι ελεύθεροι δεν καταχτιούνται με κανένα τρόπο. Ούτε αρχίζουν πόλεμο. Αλλά αφού τον αρχίσανε... καλά να πάθουν! Τον συνεχίζουμε μέχρι να νικήσουμε.

Άννα: Αυτοί βλέπουν φώτα, ακούν γέλια, ελκύονται για να ζεσταθούν σε φωτιά και όταν πλησιάζουν τα γέλια σταματούν, σβήνουν τη ζεστασιά, κι οι άνθρωποι γίνονται ψυχροί και πειθαρχικοί. Μυρίζουν ζεστό φαγητό έξω από τα μικρά εστιατόρια, μπαίνουν και παραγγέλνουν το ζεστό φαγητό και βρίσκουν πως παραείναι αλμυρό ή πως του έχουν βάλει πάρα πολύ πιπέρι.

Μόλυ: Πες μου πως τους ζεματάς ακόμα με νερό, για να τους λυπηθώ τελείως.

(γελάκια)

Άννα: Έτσι κρατώ την αξιοπρέπεια μου. Αμ πώς αλλιώς; Και δεν σκότωσα και κανέναν από δαύτους ως τώρα. Οριακά δηλαδή, μη νομίσεις!

Μόλυ: Τελικά ποιοι έρχονται;

Άννα: Η εξοχότητά του, ο γιατρός κι οι δυο νεαροί Άντερς.

Μόλυ: Εδώ; Τί να κάνουν;

(Βγάζει η Άννα από την τσέπη της ένα μικρό δέμα)

Άννα: Πάρ' το, μην το ξεχάσω. Το 'κλεψα από το πιάτο του συνταγματάρχη. Είναι κρέας.

Μόλυ: Πω πω, νόστιμο! Δυο μέρες έχω να φάω. Να' σαι καλά! Εσύ πήρες; *(είπε μασώντας)*

Άννα: Εγώ δεν το μαγείρεψα; Πάντα παίρνω για μένα.

Μόλυ: Πότε έρχονται;

Άννα: Οι νεαροί Άντερς φεύγουν για την Αγγλία. Είναι αναγκασμένοι. Κρύβονται στο μεταξύ.

Μόλυ: Κρύβονται; Για ποιο λόγο;

Άννα: Μα, ο αδελφός τους ο Τζακ τουφεκίστηκε σήμερα για κείνο το βαγονάκι που κατάστρεψε. Οι φαντάροι ψάχνουν να βρουν την υπόλοιπη οικογένεια. Ξέρεις τι κάνουν.

Μόλυ: Ναι, είπε η Μόλυ, ξέρω τι κάνουν. Κάθισε, Άννα.

Άννα: Δεν έχω καιρό. Πρέπει να γυρίσω να πω στην εξοχότητά του πως εδώ όλα είναι εντάξει.

Μόλυ: Σίγουρα δε σε είδε κανένας να 'ρχεσαι;

(Η Άννα χαμογέλασε περήφανα)

Άννα: Όχι, τα καταφέρνω περίφημα να ξεγλιστρώ.

Μόλυ: Πώς θα τα καταφέρει ο δήμαρχος να βγει;

(Η Άννα γέλασε)

Άννα: Θα πλαγιάσει ο Τζόζεφ στο κρεβάτι του, για την περίπτωση που θα κοιτάξουν. Θα φοράει τη νυχτικιά του και θα πλαγιάσει πλάι στην κυρία!

(χαχανητά)

Μόλυ: Και η κυρία θα κάνει πως δεν ξέρει;

Άννα: Ο Τζόζεφ καλά θα κάνει να καθίσει ήσυχα.

Μόλυ: Είναι τρομερή νύχτα για ταξίδι στη θάλασσα.

Άννα: Κάλλιο αυτό, παρά να σε τουφεκίσουν.

Μόλυ: Ναι, βέβαια. Γιατί θα 'ρθει εδώ ο δήμαρχος;

Άννα: Δεν ξέρω. Θέλει να μιλήσει με τους Άντερς.

Μόλυ: Εδώ θα είμαι. Τους περιμένω.

Άννα: Τώρα πρέπει να φύγω, ήρθα μονάχα για να σ' το πω.

Μόλυ: Πότε θα 'ρθουν;

Άννα: Ω, μπορεί σε μισή ώρα, μπορεί σε τρία τέταρτα.

Μόλυ: Ωραία!

Άννα: Θα 'ρθω πρώτα εγώ. Κανένας δε σκοτίζεται για γριές μαγείρισσες.

Μόλυ: *(σιωπή)*

Άννα: Δεν είμαι δα και τόσο γριά!

(Ξεγλίστρησε έξω, κι έκλεισε πίσω της την πόρτα.)

Β' ΣΚΗΝΗ (ΕΝΑΣ ΧΤΥΠΟΣ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ. Η ΜΟΛΥ ΣΚΑΛΙΖΕ ΤΗΝ ΦΩΤΙΑ ΣΤΗΝ ΣΟΜΠΑ.)

Μόλυ: «Αναρωτιέμαι τί να ξέχασε». Τί θέλετε;

(Η Μόλυ άνοιξε την πόρτα)

Υπ.Τόντερ: Δε θα σας κάνω τίποτα κακό. Δε θα σας κάνω τίποτα κακό.

(Η Μόλυ έκανε πίσω στο δωμάτιο κι ο υπολοχαγός Τόντερ την ακολούθησε.)

Μόλυ: Ποιος είστε; Τί θέλετε; Δε μπορείτε να μπειτε εδώ μέσα. Τί θέλετε;

(Ο υπολοχαγός Τόντερ φορούσε το μεγάλο γκριζο πανωφόρι του. Μπήκε στο δωμάτιο, έβγαλε το κράνος και έχωσε στην τσέπη την πλεκτή κουκούλα που άφηνε ακάλυπτα μόνο τα μάτια.)

Υπ.Τόντερ: Δε θα σας κάνω τίποτα κακό. Παρακαλώ, αφήστε με να μπω.

Μόλυ: Τί θέλετε;

(Έκλεισε την πόρτα πίσω του)

Υπ.Τόντερ: Δεσποινίς, θέλω μονάχα να κουβεντιάσω, τίποτ' άλλο. Θέλω να σας ακούσω να μιλάτε. Είναι το μόνο που θέλω.

Μόλυ: Μου επιβάλλετε την παρουσία σας δια της βίας;

Υπ.Τόντερ: Όχι, δεσποινίς, αφήστε με μονάχα να μείνω λίγη ώρα κι έπειτα θα φύγω.

Μόλυ: Τί θέλετε;

Υπ.Τόντερ: Μπορείτε να το καταλάβετε... μπορείτε να το πιστέψετε; Μονάχα για λίγη ώρα... δε μπορούμε να ξεχάσουμε αυτό τον πόλεμο; Μονάχα για λίγη ώρα. Μονάχα για λίγη ώρα, δε μπορούμε να κουβεντιάσουμε σαν άνθρωποι... οι δυο μας;

(Η Μολύ του χαμογέλασε ειρωνικά.)

Μόλυ: Δεν ξέρετε ποια είμαι; Δεν είναι έτσι;

Υπ.Τόντερ: Σας έχω δει στο δρόμο. Ξέρω πως είστε χαριτωμένη. Ξέρω πως λαχταρώ να σας μιλήσω.

Μόλυ: Δεν ξέρετε ποια είμαι.

(Κάθισε στην καρέκλα της κι ο Τόντερ στεκόταν σαν παιδί, φαινόταν πολύ αδέξιος και ντροπαλός)

Υποφέρετε από μοναξιά. Είναι απλούστατο, δεν ειν' έτσι;

(Ο Τόντερ έγλειψε τα χείλια του)

Υπ.Τόντερ: Αυτό είναι. Με καταλαβαίνετε. Ήξερα πως θα με καταλαβαίνατε. Ήξερα πως δε μπορούσατε παρά να με καταλάβετε.

Μόλυ: Είσαστε μονάχος;

Υπ. Τόντερ: Είμαι μονάχος σε σημείο που αρρωσταίνω. Νιώθω μοναξιά μέσα στη σιωπή και στο μίσος. Δε μπορούμε να κουβεντιάσουμε, έστω για λίγη ώρα;

(Η Μόλυ έπιασε το πλέξιμό της. Έριξε μια γρήγορη ματιά στην εξώπορτα.)

Μόλυ: Μπορείτε να μείνετε όχι περισσότερο από δεκαπέντε λεπτά. Καθίστε λίγο, κύριε υπολοχαγέ.

(Το σπίτι έτριξε. Ο Τόντερ τέντωσε τ' αφτί του)

Υπ. Τόντερ: Είναι κανείς εδώ;

Μόλυ: Όχι, το χιόνι βαραίνει τη σκεπή. Δεν έχω πια άντρα για να την καθαρίσει.

Υπ. Τόντερ: Ποιος το 'κανε; Είναι κάτι που κάναμε εμείς;

(Η Μόλυ κούνησε το κεφάλι της καταφατικά, κοιτάζοντας μακριά)

Μόλυ: Ναι. Κοιτάζτε και το φεγγάρι. Κι αυτό εσείς το κάνατε.

(Ο Τόντερ κάθισε.)

Υπ. Τόντερ: Λυπάμαι!

Μόλυ: Και τί μ' αυτό;

Υπ. Τόντερ: Από πότε είναι το φεγγάρι έτσι; Έπεσε;

Μόλυ: Με τόσο ευαίσθητη ψυχή, πως και δεν το προσέξατε;

Υπ. Τόντερ: Θα 'θελα να κάνω κάτι.

Μόλυ: Διορθώνεται;

Υπ. Τόντερ: Θα βάλω να καθαρίσουν τη σκεπή από το χιόνι.

Μόλυ: Όχι. Όχι. Το φεγγάρι μπορείτε να το διορθώσετε;

Υπ. Τόντερ: Γιατί όχι;

Μόλυ: Επειδή ο κόσμος θα νομίσει πως είμαι με το μέρος σας.

Υπ. Τόντερ: Με το μέρος μας;

Μόλυ: Θα με παραμερίζανε και δε θέλω να με παραμερίσουν.

Υπ. Τόντερ: Ναι, καταλαβαίνω πως θα 'ταν.

Μόλυ: Χαίρομαι που έγινα κατανοητή.

Υπ. Τόντερ: Όλοι σας μας μισείτε. Αλλά θα φρόντιζα για σας, αν μ' αφήνατε.

(Τα μάτια της στένεψαν με κάποια σκληρότητα)

Μόλυ: Ρωτάτε αν σας αφήνω;

Υπ.Τόντερ: Ναι. Με αφήνετε;

Μόλυ: Γιατί ρωτάτε; Είστε οι κατακτητές. Οι στρατιώτες σας δε ρωτούν. Παίρνουν ό,τι τους αρέσει.

Υπ.Τόντερ: Δεν ειν' αυτό που θέλω.

Μόλυ: Τί θέλετε;

Υπ.Τόντερ: Δεν ειν' αυτός ο τρόπος που το θέλω.

(Η Μόλυ γέλασε, πάντα κάπως σκληρά)

Μόλυ: Θέλετε να μου αρέσετε, δεν ειν' έτσι, κύριε υπολοχαγέ;

Υπ.Τόντερ: Ναι!

Μόλυ: Γιατί εμένα;

Υπ.Τόντερ: Είστε τόσο όμορφη, τόσο θερμή. Τα μαλλιά σας τόσο φωτεινά.

Μόλυ: Επιλέγετε βιβλία μόνο από το εξώφυλλο κι εσείς;

Υπ.Τόντερ: Ω, έχω τόσο πολύ καιρό να δω καλοσύνη στο πρόσωπο μιας γυναίκας!

Μόλυ: Βλέπετε καθόλου καλοσύνη στο δικό μου πρόσωπο;

(Την κοίταξε επίμονα)

Υπ.Τόντερ: Θα τό 'θελα.

(Η Μόλυ κατέβασε τα μάτια της)

Μόλυ: Με φλερτάρετε, δεν ειν' έτσι, κύριε υπολοχαγέ;

Υπ.Τόντερ: Θέλω να σας αρέσω. Ασφαλώς θέλω να σας αρέσω. Ασφαλώς θέλω να το δω μες στα μάτια σας.

Μόλυ: Αλλά δεν είστε σίγουρος;

Υπ.Τόντερ: Σιγουρότατος.

Μόλυ: Από πότε;

Υπ.Τόντερ: Σας έχω δει στο δρόμο. Σας έχω κοιτάξει να περνάτε. Έχω δώσει διαταγή να μη σας ενοχλήσουν. Σας ενόχλησε κανένας;

Μόλυ: Ευχαριστώ, όχι, κανένας δε μ' ενόχλησε.

Υπ.Τόντερ: Πολύ χαίρομαι!

Μόλυ: Σας χρωστάω δηλαδή;

Υπ.Τόντερ: Όχι καθόλου! Μα πως σκέφτεστε έτσι;

Μόλυ: Περίπλοκα;

Υπ.Τόντερ: Ίσως σκέφτομαι πιο περίπλοκα.

Μόλυ: Γιατί το λέτε;

Υπ.Τόντερ: Να, έγραψα, ένα ποίημα για σας. Θα θέλατε να ακούσετε το ποίημά μου;

Μόλυ: Είναι μακρύ το ποίημά σας;

Υπ.Τόντερ: Όχι, δε θα σας κουράσω. Ειν' ένα μικρούλικο ποίημα. Ειν' ένα τόσο δα ποιηματάκι.

Μόλυ: Πρέπει να φύγετε πολύ σύντομα.

Υπ.Τόντερ: Ω! Συγνώμη καταχράστηκα το χρόνο σας.

(Έχωσε το χέρι του στην εσωτερική τσέπη, έβγαλε ένα διπλωμένο χαρτί και της το 'δωσε. Η Μόλυ έσκυψε κοντά στη λάμπα και διάβασε σιγανά)

Τα μάτια σας μες στο βαθύ τους ουρανό

με καταχτήσανε και δε με παρατάνε·

μια θάλασσα χιμάει από γαλάζιες σκέψεις

και πάνω στην καρδιά μου τα κύματα ξεσπάνε.

(Δίπλωσε το χαρτί και το 'βαλε πάνω στα γόνατά της.)

Μόλυ: Εσείς το γράψατε, κύριε υπολοχαγέ;

Υπ.Τόντερ: Ναι.

Μόλυ: Σ' εμένα;

Υπ.Τόντερ: Ναι.

(Τον κοίταξε σταθερά, χαμογελώντας)

Μόλυ: Δεν το γράψατε εσείς, δεν ειν' έτσι;

(Χαμογέλασε κι εκείνος σαν παιδί που πιάστηκε να λέει ψέματα)

Υπ.Τόντερ: Όχι.

Μόλυ: Ξέρετε ποιος το 'γραψε;

Υπ.Τόντερ: Ναι, ο Χάινε. Είναι το «Με τα γαλανά σου μάτια». Πάντα μου άρεσε αυτό το ποίημα.

(Γέλασε με ύφος στενοχωρημένο, γέλασε κι η Μόλυ, και ξαφνικά βρέθηκαν να γελούν κι οι δυο μαζί. Σταμάτησε απότομα να γελάει, και τα μάτια του πήραν μια έκφραση μελαγχολική.)

Υπ.Τόντερ: Κι εγώ δεν ξέρω από πότε έχω να γελάσω έτσι. Μας είπαν πως ο λαός εδώ θα μας αγαπούσε, θα μας θαύμαζε. Τίποτα τέτοιο. Μονάχα μας μισούν.

Μόλυ: Να 'στε καλά, γέλασα!

Υπ.Τόντερ: Είστε τόσο όμορφη. Είστε όμορφη·σαν το γέλιο.

Μόλυ: Αρχίζετε να μου κάνετε ερωτική εξομολόγηση. Σε λίγο πρέπει να πηγαίνετε, κύριε υπολοχαγέ.

Υπ.Τόντερ: Ίσως να θέλω να συνδεθώ ερωτικά μαζί σας. Ο άνθρωπος έχει ανάγκη από αγάπη. Ένας άνθρωπος δίχως αγάπη, πεθαίνει. Τα σωθικά του ζαρώνουν δίχως αγάπη, και νιώθει το στήθος του σαν ένα ξερό κλαδί. Νιώθω μοναξιά.

(Η Μόλυ σηκώθηκε. Κοίταξε ανήσυχη την πόρτα, ύστερα πήγε στη σόμπα, ξαναγύρισε, το πρόσωπο και τα μάτια της πήραν μια έκφραση σκληρή.)

Μόλυ: Και φιλόσοφος και ποιητής; Θέλετε να πλαγιάσετε μαζί μου, υπολοχαγέ;

Υπ.Τόντερ: Δεν είπα τέτοιο πράμα! Γιατί μιλάτε έτσι;

Μόλυ: Ίσως προσπαθώ να σας αηδιάσω. Κάποτε ήμουν παντρεμένη. Ο άντρας μου πέθανε. Βλέπετε, δεν είμαι παρθένα.

Υπ.Τόντερ: Θέλω μονάχα να σας αρέσω.

Μόλυ: Το ξέρω. Είστε άνθρωπος πολιτισμένος. Ξέρετε πώς η ερωτική πράξη είναι πληρέστερη, πιο ολοκληρωμένη και εξαίσια όταν υπάρχει και αγάπη.

Υπ.Τόντερ: Μη μιλάτε έτσι! Σας παρακαλώ μη μιλάτε έτσι!

(Η Μόλυ έριξε μια γρήγορη ματιά στην πόρτα.)

Μόλυ: Είμαστε ένας λαός υποδουλωμένος. Μας έχετε πάρει τα τρόφιμα. Πεινάω. Θα μου αρέσατε περισσότερο αν με ταΐζατε.

Υπ.Τόντερ: Τι ειν' αυτά που λέτε;

Μόλυ: Σας αηδιάζω; Μπορεί να πασχίζω να σας αηδιάσω.

Υπ.Τόντερ: Δε μπορείτε!

Μόλυ: Η τιμή μου είναι δυο λουκάνικα.

Υπ.Τόντερ: Δε μπορείτε να μιλάτε έτσι!

Μόλυ: Και πως ήταν οι δικές σας κοπέλες ύστερ' από τον τελευταίο πόλεμο, κύριε υπολοχαγέ; Ένας άντρας μπορούσε να διαλέξει όποια ήθελε, ανάμεσα στις κοπέλες σας, για ένα αυγό ή για μια φέτα ψωμί.

Υπ.Τόντερ: Μόνο;

Μόλυ: Με θέλετε τζάμπα, κύριε υπολοχαγέ;

Υπ.Τόντερ: Είναι πολύ ακριβή η τιμή, εσείς με μισείτε, δεν ειν' έτσι; Νόμιζα πως ίσως δε θα με μισούσατε. Με κοροϊδέψατε για μια στιγμή...

Μόλυ: Όχι, δε σας μισώ. Πεινάω και... σας μισώ!

Υπ.Τόντερ: Θα σας δώσω ό,τι έχετε ανάγκη, αλλά...

Μόλυ: Θέλετε να το αποκαλέσετε κάτι άλλο. Δε θέλετε μια πόρνη; Αυτό θέλετε να πείτε;

Υπ.Τόντερ: Δεν ξέρω τι θέλω να πω. Το ύφος σας είναι γεμάτο μίσος.

(Η Μόλυ γέλασε)

Μόλυ: Δεν είναι ωραίο να πεινάς. Δυο λουκάνικα, δυο όμορφα παχιά λουκάνικα, μπορεί να 'ναι κάτι πολυτιμότεο στον κόσμο.

Υπ.Τόντερ: Μη λέτε τέτοια πράγματα. Σας παρακαλώ, μη λέτε τέτοια πράγματα.

Μόλυ: Γιατί όχι; Είναι η αλήθεια.

Υπ.Τόντερ: Δεν είναι η αλήθεια! Δε μπορεί να 'ναι η αλήθεια!

Μόλυ: Όχι, δεν είν' αλήθεια. Δε σας μισώ. Νιώθω μεγάλη μοναξιά. Και το χιόνι είναι βαρύ πάνω στη σκεπή.

(Ο Τόντερ σηκώθηκε και πήγε κοντά της. Της έπιασε το ένα χέρι με τα δικά του χέρια)

Υπ.Τόντερ: Σας παρακαλώ, μη με μισείτε. Δεν είμαι παρά ένας υπολοχαγός. Δεν το ζήτησα εγώ να 'ρθω εδώ. Ούτε κι εσείς ζητήσατε να 'στε εχθρός μου. Είμαι μονάχα ένας άνθρωπος, όχι ένας κατακτητής.

(Τα δάχτυλα της Μόλυ, έσφιξαν το χέρι του για μια στιγμή.)

Μόλυ: Το ξέρω, ναι, το ξέρω.

Υπ.Τόντερ: Έχουμε κάποιο μικρό δικαίωμα ζωής μέσα σε όλον αυτό το θάνατο.

(Έβαλε το χέρι της στο μάγουλό του για μια στιγμή.)

Μόλυ: Ναι.

Υπ.Τόντερ: Θα φροντίσω για σας, ειπ' εκείνος. Έχουμε κάποιο δικαίωμα ζωής μέσα σε όλον αυτό το σκοτωμό.

(Ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της. Ξαφνικά έμεινε αλύγιστη, τα μάτια της γούρλωσαν κι ατένιζαν ακίνητα σα να 'βλεπε κάποιο δράμα. Αποτράβηξε το χέρι του.)

Μόλυ: Μη.

Υπ.Τόντερ: Τί είναι; Τί συμβαίνει;

(Τα μάτια της μέναν στυλωμένα)

Μόλυ: Μη.

Υπ.Τόντερ: Τί είναι;

Μόλυ: Τον έντυσα όπως ντύνουν τα μικρά παιδιά για την πρώτη μέρα τους στο σχολείο. Και ήταν φοβισμένος.

Υπ.Τόντερ: Ποιον;

Μόλυ: Κούμπωνα το πουκάμισό του και πάσχισα να του δώσω θάρρος, μα δίχως αποτέλεσμα. Και φοβόταν.

Υπ. Τόντερ: Για τί πράμα μιλάτε;

Μόλυ: Δεν ξέρω γιατί τον άφησαν να 'ρθει στο σπίτι.

Υπ. Τόντερ: Ποιον;

Μόλυ: Ήταν ταραγμένος. Δεν ήξερε τί συμβαίνει. Ούτε καν με φίλησε σαν έφυγε. Φοβόταν, και ήταν πολύ γενναίος, σαν ένα μικρό αγόρι την πρώτη μέρα στο σχολείο.

(Ο Τόντερ σηκώθηκε.)

Υπ. Τόντερ: Ήταν ο άντρας σας αυτός;

Μόλυ: Ναι, ο άντρας μου.

Υπ. Τόντερ: Κάνατε κάτι;

Μόλυ: Πήγα στο δήμαρχο, μα δε μπορούσε τίποτα να κάνει. Και ύστερα ξεκίνησε όχι πολύ όμορφα, ούτε με βήμα σταθερό... και τον πήρατε και τον τουφεκίσατε. Ήταν περισσότερο παράξενο παρά τρομερό, ακόμα τότε. Δεν το πίστευα εντελώς, ακόμα τότε.

Υπ. Τόντερ: Ο άντρας σας!

Μόλυ: Ναι, και τώρα, μες στο σιωπηλό το σπίτι, το πιστεύω. Τώρα, με το βαρύ χιόνι στη σκεπή, το πιστεύω. Κοιτάζτε πόσα λέει και το φεγγάρι για να με πείσει!

Υπ. Τόντερ: Κατανοώ!

Μόλυ: Και μες στη μοναξιά, πριν ξημερώσει, μέσα στο χλιαρό κρεβάτι, τότε το ξέρω.

(Το πρόσωπό του ήταν γεμάτο συμπόνια.)

Υπ. Τόντερ: Καληνύχτα. Ο Θεός να σας φυλάει. Μπορώ να ξανάρθω;

(Η Μόλυ κοίταξε τον τοίχο και τις αναμνήσεις της.)

Μόλυ: Δεν ξέρω.

Υπ. Τόντερ: Θα ξανάρθω.

Μόλυ: Δεν ξέρω.

(Την κοίταξε και ύστερα βγήκε αθόρυβα από την πόρτα. Η Μόλυ εξακολουθούσε να 'χει τα μάτια της στυλωμένα στον τοίχο.)

Γ' ΣΚΗΝΗ (Η ΠΟΡΤΑ ΑΝΟΙΞΕ ΚΑΙ ΜΠΗΚΕ Η ANNA. Η ΜΟΛΥ ΟΥΤΕ ΚΑΝ ΤΗΝ ΕΙΔΕ)

Άννα: Η πόρτα ήταν ανοιχτή.

(Η Μόλυ γύρισε σιγά σιγά και κοίταξε προς το μέρος της, με μάτια ακόμα γουρλωμένα.)

Μόλυ: Ναι, α, ναι, η Άννα.

Άννα: Η πόρτα ήταν ανοιχτή. Ένας άντρας βγήκε από δω μέσα. Τον είδα. Φαινόταν στρατιωτικός.

Μόλυ: Ναι, Άννα.

Άννα: Ήταν εδώ ένας φαντάρος;

Μόλυ: Ναι, ήταν ένας φαντάρος.

Άννα: Τι δουλειά ειχ' εδώ;

Μόλυ: Ήρθε να κάνει έρωτα μαζί μου.

Άννα: Τί ειν' αυτά που κάνεις; Δεν έγινες ένα μαζί τους, ε; Δεν είσαι με το μέρος τους, σαν εκείνον τον προδότη τον Κόρελ;

Μόλυ: Όχι, Άννα, δεν είμαι με το μέρος τους.

Άννα: Σίγουρα δεν συγκινήθηκες χήρα γυναίκα από τον έρωτα που σου πούλησε;

Μόλυ: Όχι, Άννα. Γνωρίζω πώς φέρονται οι στρατιώτες: Όσο ερωτευμένοι κι αν δηλώνουν με μια διαταγή ανωτέρου σε τουφεκίζουν... πόσο μάλλον οι εντεταλμένοι από εχθρικά στρατόπεδα.

Άννα: Αν ειν' ο δήμαρχος εδώ και ξανάρθουν αυτοί, θα φταις εσύ αν συμβεί τίποτα, θα φταις εσύ!

Μόλυ: Δε θα ξανάρθει. Δε θα τον αφήσω να ξανάρθει.

Άννα: Να τους πω να 'ρθουν τώρα; Λες πως δεν υπάρχει κίνδυνος;

Μόλυ: Ναι, δεν υπάρχει κίνδυνος. Που βρίσκονται;

Άννα: Έξω, πίσω από το φράχτη.

Μόλυ: Πες τους να 'ρθουν μέσα.

(Κι ενώ έβγαινε η Άννα, η Μόλυ σηκώθηκε, διόρθωσε τα μαλλιά της και κούνησε το κεφάλι της, πασχίζοντας να ξαναζωντανέψει. Ακούστηκε κάποιος θόρυβος στο διάδρομο. Δυο ψηλά, ξανθά παλικάρια μπήκαν στο σαλόνι. Ήταν ψημένα και γερά παλικάρια, και φαίνονταν σχεδόν σα δίδυμοι, ο Ουίλ Άντερς κι ο Τομ Άντερς, οι ψαράδες.)

Τομ Άντερς: Καλησπέρα, Μόλυ. Το 'χες μάθει;

Μόλυ: Η Άννα μου το 'πε. Άσχημη νύχτα για ταξίδι.

Τομ Άντερς: Καλύτερη παρά να 'ταν ξάστερη νύχτα. Τα αεροπλάνα σε βλέπουν σαν να είσαι ξαστεριά.

Μόλυ: Να! Κοίτα! Με μια λαμπίτσα πλέκω από τότε που ξεκίνησαν όλα. Γινόμαστε στόχοι για τις βόμβες τους αλλιώς. Να ζούμε ήρεμα τουλάχιστον τις νύχτες.

Τομ Άντερς: Τί θέλει ο δήμαρχος, Μόλυ;

Μόλυ: Δεν ξέρω. Έμαθα για τον αδελφό σας. Λυπήθηκα πολύ.

Τομ Άντερς: Ξέρεις από τέτοια, καλύτερα από πολλούς.

Μόλυ: Ναι, ναι, ξέρω.

(Η Άννα ξανάρθε στην πόρτα και είπε ψιθυριστά: «Να τους!» –και μπήκαν ο δήμαρχος Όρντεν κι ο Δρ Ουίντερ. Βγάλαν τα πανωφόρια τους και τα σκουφιά τους και τ' άφησαν πάνω στο ντιβάνι. Ο Όρντεν πλησίασε τη Μόλυ και τη φίλησε στο μέτωπο.)

Όρντεν: Καλησπέρα, αγαπημένη μου.

(Στράφηκε στην Άννα)

Άννα: Εμένα με χρειάζεστε κάτι;

Όρντεν: Στάσου στο διάδρομο, Άννα. Θα χτυπήσεις μια φορά σαν έρχεται η περίπολος, και μια φορά σαν έχει φύγει, και δυο φορές αν βλέπεις κίνδυνο. Μπορείς ν' αφήσεις την εξώπορτα ανοιχτή μια χαραμάδα, για ν' ακούς αν έρχεται κανένας.

Άννα: Μάλιστα, κύριε.

(Ο Δρ Ουίντερ στεκόταν κοντά στη σόμπα, ζεσταίνοντας τα χέρια του.)

Δρ Ουίντερ: Μάθαμε, παιδιά, πως φεύγετε απόψε.

Τομ Άντερς: Είμαστε αναγκασμένοι.

Όρντεν: Ναι, ξέρω. Μάθαμε πως θα παίρνατε και τον κύριο Κόρελ μαζί σας.

(Ο Τόμ κουτσογέλασε)

Τομ Άντερς: Σκεφτήκαμε πως θα 'ταν σωστό. Μια και παίρνουμε το πλεούμενό του, δε μπορούμε να τον αφήσουμε. Δεν είναι σωστό να τον βλέπουνε να τριγυρνάει στους δρόμους. Μια φορά προδότης, μόνιμα προδότης.

(Ο Όρντεν με ύφος θλιμμένο.)

Όρντεν: Θα προτιμούσα να 'χε φύγει. Ειν' επικίνδυνο για σας να τον πάρετε.

Ουϊλ Άντερς: Συμφωνώ Τομ. Δεν είναι σωστό να τον βλέπουνε να τριγυρνάει στους δρόμους. Δεν είναι καλό για το λαό να τον βλέπει εδώ.

Δρ Ουίντερ: Θα καταφέρετε να τον πάρετε; Δε φυλάγεται;

Ουϊλ Άντερς: Ω, ναι, φυλάγεται κατά κάποιο τρόπο. Στις δώδεκα η ώρα γυρίζει συνήθως στο σπίτι του. Θα 'μαστε πίσω από τη μάντρα. Μου φαίνεται πως μπορούμε να τον αδράξουμε καθώς θα περνάει από τον κάτω κήπο του κοντά στην παραλία. Εκεί είναι δεμένη η βάρκα του.

Δρ Ουίντερ: Πώς τα γνωρίζεις όλα αυτά;!

Ουϊλ Άντερς: Ήμασταν μέσα στη βάρκα σήμερα και τον παρατηρήσαμε ενώ την ετοιμάσαμε.

Όρντεν: Θα προτιμούσα να μην το κάνετε. Είν' ένας πρόσθετος κίνδυνος. Αν κάνει θόρυβο, μπορεί να τρέξει η περίπολος.

Τομ Άντερς: Δε θα κάνει θόρυβο και είναι καλύτερα να εξαφανιστεί στη θάλασσα. Μπορεί να τον ξεπαστρεύαν μερικοί από δω, και τότε θα 'χαμε πολλές εκτελέσεις. Όχι, καλύτερα στη θάλασσα.

(Η Μόλυ ξανάπιασε το πλέξιμό της.)

Μόλυ: Θα τον πετάξετε στη θάλασσα;

(Ο Ουϊλ κοκκίνισε.)

Ουϊλ Άντερς: Θα πάει περίπατο.

(και γυρίζοντας στο δήμαρχο)

Θέλατε να με δείτε;

Όρντεν: Χμ, ναι. Ο Δρ Ουίντερ κι εγώ πασχίσαμε να σκεφτούμε –όλοι μιλάνε για δικαιοσύνη, για αδικία, για κατάχτηση. Έχει γίνει εισβολή, ανάθεμα τον Κόρελ τον προδότη, αλλά δε νομίζω πως ο λαός μας έχει καταχτηθεί.

(Ακούστηκε ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα κι απλώθηκε σιωπή στο δωμάτιο. Οι βελόνες της Μόλυ σταματήσαν, και το απλωμένο χέρι του δημάρχου έμεινε στον αέρα. Ο Τόμ, που έξιψε τ' αυτί του, άφησε το χέρι του εκεί και σταμάτησε να ξύνει. Όλοι μες στο δωμάτιο έμειναν ακίνητοι. Όλα τα μάτια ήταν συλωμένα στην πόρτα. Ύστερα, πρώτα ανάλαφρα και όσο πήγαινε πιο δυνατά, ακούστηκε το βάδισμα της περιπόλου, οι μπότες τους να τρίζουν πάνω στο χιόνι, κι οι ομιλίες τους καθώς περνούσαν. Προσπέρασαν την πόρτα και τα βήματά τους χάθηκαν στην απόσταση. Ένα δεύτερο χτύπημα στην πόρτα. Κι οι άνθρωποι μες στο δωμάτιο ανάσαναν.)

Όρντεν: Η Άννα θα κρύνει εκεί έξω.

(Πήρε το πανωφόρι του από τον καναπέ, άνοιξε την εσωτερική πόρτα και πέρασε το χέρι του με το πανωφόρι.)

Όρντεν: Ριξ' το στους ώμους σου, Άννα. Δεν ξέρω τί θα 'κανα δίχως αυτή, είπε στους άλλους. Παντού χώνεται, όλα τα βλέπει και όλα τ' ακούει.

Τομ Άντερς: Θα 'πρεπε να πηγαίνουμε σε λίγο. *(είπε ο Τόμ στο δήμαρχο)*

Δρ Ουίντερ: Θα προτιμούσα ν' αφήνατε ήσυχο τον Κόρελ.

Τομ Άντερς: Δε γίνεται. Δεν είναι καλό να τον βλέπουν στους δρόμους και ειδικά τώρα που ο λαός επιτέλους θύμωσε.

Δρ Ουίντερ: Τί θες να πεις; Είναι καλό ή κακό που θύμωσε;

Τομ Άντερς: Καλό φυσικά.

Δρ Ουίντερ: Πώς εξηγείς το καλό στον θυμό;

Τομ Άντερς: Τόσον καιρό οι άνθρωποι ήταν ξαφνιασμένοι από την εισβολή. Σιωπηλοί και κατσούφηδες κυκλοφορούσαν στην πόλη σα να ζούσαν σε όνειρο. Πίστευα ότι ποτέ δε θα θυμώσουν. Είναι καλό που θυμώσαν κι ας είναι επισφαλής η θέση του προδότη Κόρελ. Καιρός να επαναστατήσουν επιτέλους.

Όρντεν: Θα μιλήσω απλά. Η πόλη μας είναι μικρή. Δικαιοσύνη και αδικία έχουν χάσει τη σημασία τους. Ο αδελφός σας τουφεκίστηκε, κι ο Άλεξ Μόρντεν της Μόλυ τουφεκίστηκε. Πάτε να εκδικηθείτε έναν προδότη. Ναι, ο λαός είναι οργισμένος και δεν έχει τον τρόπο να χτυπήσει. Μα όλα έχουν χάσει τη σημασία τους. Είναι άνθρωποι εναντίον ανθρώπων, όχι ιδέα εναντίον ιδέας!

Δρ Ουίντερ: Είναι παράξενο για ένα γιατρό να σκέφτεται καταστροφές, αλλά νομίζω πως όλοι οι υποδουλωμένοι λαοί θέλουν ν' αντισταθούν. Είμαστε αφοπλισμένοι -το θάρρος μας και τα κορμιά μας δεν αρκούν. Το θάρρος του αφοπλισμένου ανθρώπου καταρρέει.

Μόλυ: Αχ, πόσο απλά τα λέτε δρ. Ουίντερ;

Δρ Ουίντερ: Μόνο μια βαθιά οπτική σαν τη δική σου Μόλυ τα ακούει σαν απλά.

Ουϊλ Άντερς: Γιατί τα λέτε ολ' αυτά; Τί θέλετε από μας;

Όρντεν: Θέλουμε να τους καταπολεμήσουμε και δε μπορούμε. Χρησιμοποιούν τώρα την πείνα και τα του λαού. Η πείνα φέρνει αδυναμία. Εσείς, παιδιά, φεύγετε για την Αγγλία.

Ουϊλ Άντερς: Θέλετε να περάσουμε από τον θυμό στην δράση! Τί σκεφτήκατε λοιπόν;

Όρντεν: Στην Αγγλία μπορεί κανένας να μη δώσει σημασία στα λόγια σας, αλλά πέστε τους από μέρους μας --από μέρος μιας μικρής πόλης-- να μας δώσουν όπλα.

Τομ Άντερς: Θέλετε τουφέκια;

(Πάλι ένα γρήγορο χτύπημα στην πόρτα κι όλοι έμειναν ακίνητοι εκεί που ήταν, κι έξω ακούστηκε η περίπολος, αλλά να τρέχει. Ο Ουϊλ πήγε γρήγορα στην πόρτα. Το τρέξιμο ερχόταν προς το σπίτι. Ακούστηκαν σιγανές διαταγές, η περίπολος προσπέρασε, κι ένα δεύτερο χτύπημα στην πόρτα.)

Όρντεν: Όχι, πείτε τους ποια είναι η κατάσταση.

Τομ Άντερς: Μόνο αυτό;

Όρντεν: Μας παρακολουθούν στενά. Η παραμικρή μας κίνηση έχει επακόλουθο αντίποινα. Αν μπορούσαμε να 'χουμε απλά, κρυφά όπλα, όπλα κρυφά, εκρηκτικές ύλες, δυναμίτιδα για να τινάζουμε στον αέρα σιδηροδρομικές γραμμές, χειροβομβίδες αν είναι δυνατόν, ακόμα και δηλητήριο...

Τομ Άντερς: Εσείς κε Δήμαρχε; Τί λέτε τώρα; Αυτό που περιγράφετε, είναι ένα είδος πολέμου που δε μας ταιριάζει.

Όρντεν: *(και συνέχισε με έξαψη και θυμό)* Αυτός δεν είναι τίμιος πόλεμος. Περίμενα να ξαφνιαστείτε. Είναι πόλεμος με προδοσίες και δολοφονίες. Ας χρησιμοποιήσουμε τις μεθόδους που χρησιμοποίησαν εναντίον μας!

Τομ Άντερς: Με ποιο τρόπο μπορούν οι Άγγλοι να βοηθήσουν κατά την γνώμη σας;

Όρντεν: Τα βρετανικά βομβαρδιστικά ας ρίχνουν τις μεγάλες μπόμπες τους σε εργοστάσια, αλλά ας μας κάνουν και ρίψεις από μικρές μπόμπες για να τις χρησιμοποιούμε, να τις κρύβουμε, να τις τοποθετούμε κάτω από σιδηρογραμμές, δεξαμενές. Έτσι, θα 'μαστε οπλισμένοι, κρυφά οπλισμένοι. Τότε οι εισβολείς δε θα ξέρουν ποιοι από μας είναι οπλισμένοι. Ας μας στείλουν με τ' αεροπλάνα απλά όπλα. Θα ξέρουμε να τα μεταχειριστούμε!

Δρ Ουίντερ: Δε θα ξέρουν που θα χτυπήσουμε. Ο στρατός, οι περίπολοι, δε θα ξέρουν ποιοι από μας είναι οπλισμένοι.

(Ο Τομ σκούπισε το μέτωπό του)

Τομ Άντερς: Αν καταφέρουμε και περάσουμε, θα τους τα πούμε, να λένε πως στην Άγγλία ωστόσο... να, έχω ακούσει υπάρχουν ακόμη άνθρωποι στην κυβέρνηση, που δεν τολμούν να βάλουν όπλα στα χέρια του λαού.

Όρντεν: Ω, δεν το 'χα σκεφτεί αυτό! Τότε μπορούμε μονάχα να βολιδοσκοπήσουμε.

Τομ Άντερς: Φυσικά.

Όρντεν: Αν τέτοιοι άνθρωποι εξακολουθούν να κυβερνούν την Αγγλία και την Αμερική, τότε πάει, χάθηκε ο κόσμος. Πείτε τους αυτά που λέμε, αν θέλουν να σας ακούσουν. Πρέπει να 'χουμε βοήθεια, αλλά αν την έχουμε (και το πρόσωπό του έγινε πολύ σκληρό) αν την έχουμε, θα 'ναι μεγάλη βοήθεια για μας.

Δρ Ουίντερ: Αν μας δώσουν έστω δυναμίτη να κρύψουμε, να τον θάψουμε στη γη για να 'ναι έτοιμοι σε ώρα ανάγκης, τότε ο εισβολέας δε θα 'χει ποτέ ησυχία, ποτέ! Θα τινάζουμε στον αέρα τις προμήθειές του.

(Η Μόλυ εξαγριωμένη.)

Μόλυ: Ναι, τότε θα μπορούσαμε να καταπολεμήσουμε την ησυχία του, την ανάπαυσή του. Θα μπορούσαμε να καταπολεμήσουμε τον ύπνο του. Θα μπορούσαμε να καταπολεμήσουμε τα νεύρα του και τη σιγουριά του.

Όρντεν: Έτσι ακριβώς. Καλή μου Μόλυ!

Μόλυ: Άντε γιατί παραπήγε η σιωπή μας. Τόσο που ας βλέπουν σαν ανίκανους και ανόητους για σχέδια.

Όρντεν: Δεν αρέσει στο λαό να τον καταχτούν, κι έτσι, δεν θα καταχτηθεί. Οι ελεύθεροι άνθρωποι δεν αρχίζουν πόλεμο, αλλά μια κι έχει αρχίσει ένας πόλεμος, τον συνεχίζουν, έστω και νικημένοι, ώσπου να νικήσουν.

Μόλυ: Ψευδαίσθηση το φεγγάρι που έπεσε;

Όρντεν: Για κοίτα το καλύτερα. Αυτοί, άσε να το βλέπουν όπως τους βολεύει. Οι αγελαίοι άνθρωποι, σαν αυτούς, που ακολουθούν έναν ηγέτη, δεν μπορούν να κάνουν το ίδιο, κι έτσι πάντα οι αγελαίοι κερδίζουν μάχες και οι ελεύθεροι κερδίζουν πολέμους.

Ουϊλ Άντερς: Αυτά ειν' όλα;

Όρντεν: Ναι.

Ουϊλ Άντερς: Και αν δε μας ακούσουν;

Όρντεν: Μπορείτε να δοκιμάσετε, όπως θα δοκιμάσετε τη θάλασσα απόψε.

Ουϊλ Άντερς: Αυτά ειν' όλα;

(Η πόρτα άνοιξε και μπήκε αθόρυβα η Άννα.)

Όρντεν: Αυτά ειν' όλα. Αν πρέπει τώρα να φύγετε, αφήστε να στείλω πρώτα την Άννα να δει αν ο δρόμος ειν' ελεύθερος,

Άννα: Ένας φαντάρος έρχεται κατά δω. Μοιάζει με το φαντάρο πού ήταν εδώ πρωτύτερα. Ήταν ένας φαντάρος εδώ πρωτύτερα με τη Μόλυ.

(Οι άλλοι κοίταξαν τη Μόλυ.)

Μόλυ: Τί κοιτάτε; Κανέννας λόγος να ανησυχούμε.

Άννα: Κλείδωσα την πόρτα.

Μόλυ: Τί θέλει; ρώτησε η Μόλυ. Γιατί ξανάρχεται;

(Ακούστηκε ένας σιγανός χτύπος στην εξώπορτα. Ο Όρντεν πλησίασε τη Μόλυ.)

Όρντεν: Τί συμβαίνει, Μόλυ; Να ανησυχούμε τελικά; Έχεις φασαρίες;

Μόλυ: Όχι, αποκρίθηκε, όχι!

Όρντεν: Δε με πείθεις Μόλυ.

Μόλυ: Φύγετε από την πίσω πόρτα. Μπορείτε να φύγετε από πίσω. Γρήγορα, φύγετε γρήγορα!

(Ο δήμαρχος στάθηκε μπροστά της)

Όρντεν: Έχεις φασαρίες, Μόλυ; Δεν έχεις κάνει τίποτα;

Άννα: Φαίνεται να 'ναι ο ίδιος φαντάρος. Ήταν εδώ ένας φαντάρος πρωτύτερα.

Μόλυ: Ναι. Ναι, ήταν εδώ ένας φαντάρος πρωτύτερα.

Όρντεν: Τί ήθελε;

Μόλυ: Ήθελε να κάνει έρωτα μαζί μου.

Όρντεν: Αλλά δεν έκανε;

Μόλυ: Όχι, δεν έκανε. Πηγαίνετε τώρα, και θα τα κανονίσω εγώ.

Όρντεν: Μόλυ, αν έχεις φασαρίες, άφησε να σε βοηθήσουμε.

Μόλυ: Κανέννας δε μπορεί να με βοηθήσει. Πηγαίνετε τώρα *(και τους έσπρωξε έξω από την πόρτα).*

(Η Άννα έμεινε τελευταία.)

Άννα: Τί θέλει αυτός ο φαντάρος;

Μόλυ: Δεν ξέρω τι θέλει.

Άννα: Θα του πεις τίποτα;

Μόλυ: Όχι (και ξανάπε σα ν' αναρωτιόταν) Όχι (και ύστερα είπε απότομα) Όχι, Άννα, δε θα πω τίποτα!

(Η Άννα την κοίταξε απειλητικά)

Άννα: Το καλό που σου θέλω, μην του πεις τίποτα!

(Βγήκε, κι έκλεισε πίσω της την πόρτα. Τα χτυπήματα εξακολουθούσαν, και ακουγόταν μια αντρίκεια φωνή. Η Μόλυ κοίταξε τη λάμπα. Κοίταξε το τραπέζι και είδε το μεγάλο ψαλίδι πλάι στο πλέξιμό της. Το 'πιασε από τις λεπίδες με ύφος αφηρημένο. Σήκωσε το ψαλίδι σα μαχαίρι και το 'κρυψε μέσα στο φόρεμά της. Έσκυψε πάνω από τη λάμπα μια στιγμή, ύστερα φύσηξε απότομα κι έσβησε το φως.)

Μόλυ: Έρχομαι, κύριε υπολοχαγέ, έρχομαι!